

Zadeva C-711/19

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

25. september 2019

Predložitveno sodišče:

Verwaltungsgerichtshof (Avstrija)

Datum predložitvene odločbe:

3. september 2019

Revidentke:

Admiral Sportwetten GmbH

Novomatic AG

AKO Gastronomiebetriebs GmbH

Nasprotna stranka:

Magistrat der Stadt Wien, Magistratsabteilung 6

[...] (ni prevedeno)

[št. zadeve] [...] (ni prevedeno)

3. september 2019

Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) je [...] (ni prevedeno) v zvezi z revizijo 1. Admiral Sportwetten GmbH, 2. Novomatic AG, obe Gumpoldskirchen, 3. AKO Gastronomiebetriebs GmbH z Dunaja, [...] (ni prevedeno) proti sodbi Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče, Avstrija) z dne 23. avgusta 2018, ZI. RV/7400063/2017, ki zadeva dajatev na samopostrežne stavne terminale (nasprotna stranka pred Verwaltungsgericht (upravno sodišče, Avstrija): Magistrat der Stadt Wien, Magistratsabteilung 6 (magistrat mesta Dunaj, oddelek 6)),

sprejelo

sklep:

Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267 PDEU v predhodno odločanje predložita ti vprašanji:

1. Ali je treba člen 1 Direktive (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. septembra 2015 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe razlagati tako, da je treba določbe Wiener Wettterminalabgabegesetz (zakon o dajatvi na samopostrežne stavne terminale mesta Dunaj, Avstrija), ki določajo obdavčenje obratovanja samopostrežnih stavnih terminalov, presojati kot „tehnične predpise“ v smislu te določbe?
2. Ali to, da določbe zakona o dajatvi na samopostrežne stavne terminale mesta Dunaj v smislu Direktive (EU) 2015/1535 niso bile sporočene, povzroči, da se dajatve, kakršna je dajatev na samopostrežne stavne terminale, ne sme pobrati?

Obrazložitev:

- 1 A. Dejansko stanje in dosedanji postopek
- 2 Prvonavedena revidentka je postavila samopostrežne stavne terminale, drugonavedena revidentka je lastnica teh samopostrežnih stavnih terminalov, v prostoru tretjenavedene revidentke pa so samopostrežni stavni terminali nameščeni.
- 3 Prvonavedena revidentka je z več vlogami od avgusta 2016 naprej nasprotni stranki sporočila, da bo na lokaciji tretjenavedene revidentke na Dunaju upravljala s samopostrežnim stavnim terminalom. Predlagala je, naj se dajatev odmeri v višini 0 EUR, saj meni, da ne obstaja obveznost plačila dajatve.
- 4 Magistrat mesta Dunaj je z odločbo z dne 31. oktobra 2016 revidentkam – ustrezno njihovim vlogam postaviteljice ali lastnice samopostrežnega stavnega terminala oziroma imetnice prostora, v katerem je samopostrežni stavni terminal nameščen – odmeril dajatev na samopostrežne stavne terminale za meseca september in oktober 2016 in sicer vsakič v višini 350 EUR (na mesec in na samopostrežni stavni terminal).
- 5 Magistrat mesta Dunaj je z nadaljnjima odločbama z dne 2. januarja 2017 in z dne 24. julija 2017 odmeril dajatev na samopostrežne stavne terminale za obdobje od novembra do decembra 2016 ter za obdobje od januarja do junija 2017 (vsakič v višini 350 EUR na mesec in na samopostrežni stavni terminal).
- 6 Revidentke so se proti tem odločbam pritožile. Navedle so, da gre pri določbah zakona o dajatvi na samopostrežne stavne terminale mesta Dunaj (v nadaljevanju: WWAG), ki zadevajo samopostrežne stavne terminale, za „tehnične predpise“ v smislu Gesetz über internationale Informationsverfahren und Notifizierungen auf dem Gebiet technischer Vorschriften (Wiener Notifizierungsgesetz; zakon o določitvi mednarodnih postopkov za zbiranje informacij in obveščanju na

področju tehničnih predpisov, Avstrija; v nadaljevanju: WNotifG) in Direktive (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. septembra 2015. Komisiji naj ti tehnični predpisi ne bi bili sporočeni, zato naj se jih ne bi smelo uveljavljati proti posamezniku. To naj bi pomenilo, da je bila dajatev na samopostrežne stavne terminale nepravilno določena.

- 7 Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče) je s sodbo, ki se izpodbija pred Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče), pritožbe zavrnilo kot neutemeljene.
- 8 Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče) je podrobneje obrazložilo, da pri določbah WWAG ne gre za tehnične predpise v smislu WNotifG oziroma Direktive 2015/1535. Zato naj, kar zadeva WWAG, ne bi obstajala obveznost obvestitve. Posledica tega naj bi bila, da se WWAG lahko uveljavlja proti revidentkam; dajatev na samopostrežne stavne terminale naj bi bila pravilno določena.
- 9 Verfassungsgerichtshof (ustavno sodišče, Avstrija) je zavrnilo pobudo, da bi odločalo o pritožbi revidentk proti tej sodbi, ki so jo vložile na to sodišče.
- 10 B. Upoštevne določbe nacionalnega prava
- 11 WWAG, ki je deželni zakon, v upoštevni različici iz LGB1. št. 32/2016 med drugim določa:

„Predmet dajatve

Člen 1. Za obratovanje samopostrežnih stavnih terminalov na območju mesta Dunaj se plača dajatev na samopostrežne stavne terminale.

Opredelitev pojmov

Člen 2. V smislu tega zakona je:

1. samopostrežni stavni terminal: tehnična naprava za sprejemanje stav na določeni lokaciji, ki je prek podatkovne linije povezana s sprejemalko oziroma sprejemalcem stav ali totalizatorko oziroma totalizatorjem in ki osebi neposredno omogoči udeležbo v stavi.
2. sprejemalka ali sprejemalec stav: oseba, ki poklicno sklepa stave.
3. totalizatorka ali totalizator: oseba, ki poklicno opravlja dejavnost posredovanja stav.

Višina dajatve

Člen 3. Dajatev za obratovanje samopostrežnih stavnih terminalov znaša za vsak samopostrežni stavni terminal in začeti koledarski mesec 350 EUR.

[...]

Sankcije

Člen 8. (1) Dejanja ali opustitve, zaradi katerih se dajatev ne pobere ali se pobere v nižjem znesku od predvidenega, se kot upravne kršitve kaznujejo z denarnimi kaznimi do 42.000 EUR; če denarne kazni ni mogoče pobrati, se jo nadomesti s kaznijo zopora do šestih tednov. Dokler davčna zavezanka ali davčni zavezanec dajatve ne nadoknadi na podlagi lastnega obračuna ali dokler davčni organ dajatve ne odmeri z odločbo, se šteje, da dajatev ni pobrana ali da je pobrana v nižjem znesku od predvidenega. [...]"

- 12 V obrazložitvi zakonske pobude (LG – 00689-2016/0001/LAT) je bilo zlasti navedeno:

„Preprosta in anonimna možnost rokovanja s samopostrežnimi stavnimi terminali vodi k visoki stopnji sprejemljivosti teh terminalov za stranke, ki se lahko še stopnjuje z dodatnimi ponodbami postaviteljic in postaviteljev. Glede na te posebne okoliščine je zato smiselno, da se za samopostrežne stavne terminale predvidi posebno obdavčenje, da bi se ta oblika stav omejila, zlasti ker je treba tudi to področje presoјati z vidika zasvojenosti z igrami na srečo skupaj z vsemi njegovimi negativnimi družbenimi posledicami.

Samopostrežni stavni terminali v primerjavi z osebnimi stavnimi mesti predstavljajo povečano tveganje za zasvojenost. Razlog za to je predvsem ta, da se zaradi odsotnosti osebnega stika zmanjšajo zadržki glede sodelovanja pri stavah in se s tem olajša udeležba v stavah. Udeležba v stavah prek samopostrežnega stavnega terminala skupno vodi do povečanega vplačila stav. Razlog za to je tudi ta, da je vplačnicam in vplačnikom na podlagi tehničnih možnosti prek samopostrežnega stavnega terminala mogoče ponuditi veliko večjo ponudbo stav. Hkrati samopostrežni stavni terminali omogočajo, da se lahko več stav v sorazmerno kratkih časovnih odmikih sklenejo druga za drugo.

Za obratovanje samopostrežnih stavnih terminalov na območju mesta Dunaj naj se zato določi dajatev na samopostrežne stavne terminale v višini 350 EUR za vsak samopostrežni stavni terminal in začeti koledarski mesec. [...]

Predmet dajatve tvori obratovanje samopostrežnega stavnega terminala.

[...] (ni prevedeno) [Zakonska] opredelitev ‚neposredno omogoči udeležbo v stavi‘ naj bi pojasnila, da tiste tehnične naprave, kjer lahko izključno osebe zadevnega podjetja za stranko vnese stave, niso samopostrežni stavni terminali v smislu zakona (na primer trafike, kjer stave lahko vnese izključno prodajno osebo in vplačilna tehnična naprava strankam ni prosto dostopna).

Iz opredelitev pojmov izhaja, da se predmet obdavčitve ne navezuje na pojem samopostrežnega stavnega terminala in druge opredelitve pojmov v Wiener Wettengesetz (Gesetz über den Abschluss und die Vermittlung von Wetten; zakon

o sklepanju in posredovanju stav mesta Dunaj, Avstrija), omenjenega v osnutku, in se razlikuje od tistega v Gebührengesetz 1957 (zakon o pobiranju pristojbin iz leta 1957, Avstrija) v tem, da ni obdavčena sklenitev pogodbe o stavi, temveč obratovanje samopostrežnega stavnega terminala. [...]

Glede višine dajatve se napotuje na odločbo Verfassungsgerichtshof (ustavno sodišče) z dne 5. decembra 2011, B 533/11, zbirka odločb Verfassungsgerichtshof (ustavno sodišče) 19.580/2011. V tej odločbi je bilo med drugim ugotovljeno, da zakonodajalec lahko namesto prepovedi postavitve igralnih avtomatov postavitve takih avtomatov ali igranje zajezi s povečanjem dajatev. Če bo to potencialne igralke in igralce zaradi manjše privlačnosti odvrnilo od igranja, je to ravno namen zakonodajalca, ki z ustavnega vidika ni sporen. To stališče je prenosljivo na dajatev na samopostrežne stavne terminale. [...]"

- 13 Zakon o sklepanju in posredovanju stav mesta Dunaj v tu upoštevni različici iz LGB1. št. 26/2016 ureja poklicno sklepanje stav (prek sprejemalca stav) in poklicno posredovanje stav (prek totalizatorja stav) v okviru športnih prireditev ter poklicno posredovanje takih stav ter vplačnic in vplačnikov (člen 1 navedenega zakona). V točki 8 člena 2 tega zakona je navedena lastna opredelitev pojma samopostrežnega stavnega terminala, ki neznatno odstopa od tiste v WWAG. Zakon vsebuje tudi obsežne določbe glede zahtev za odobritev opravljanja dejavnosti na področju stav. Ta zakon v členu 13 vsebuje podrobnejše določbe glede samopostrežnih stavnih terminalov.
- 14 Zakon o sklepanju in posredovanju stav mesta Dunaj je bil Komisiji sporočen v skladu z določbami Direktive (EU) 2015/1535 (št. obvestila: 2015/602/A).
- 15 Z WNotifG, LGB1. št. 28/1996 – v aktualni različici (LGB1. št. 36/2016) – je bila v nacionalno pravo prenesena Direktiva (EU) 2015/1535 (člen 7 WNotifG). Opredelitve v tem zakonu so v bistvenem enake tistim v tej direktivi.
- 16 C. Pojasnila v zvezi z vprašanjema za predhodno odločanje
- 17 1. Upoštevnost vprašanj za predhodno odločanje
- 18 V skladu s členom 3 WWAG dajatev za obratovanje samopostrežnih stavnih terminalov znaša 350 EUR za vsak samopostrežni stavni terminal in začeti koledarski mesec. V obravnavanem primeru ni sporno, da je ta položaj v zadevnih obdobjih izpolnjen in da so revidentke v svojih vlogah (imetnice, lastnice oziroma imetnice prostora, v katerem je samopostrežni stavni terminal nameščen) zavezane za plačilo dajatev v smislu WWAG. Revidentke z ugovori, oprtimi na nacionalno ustavno pravo, pred Verfassungsgerichtshof (ustavno sodišče) niso uspele. V skladu z nacionalnim pravom torej sporna obveznost plačila dajatve obstaja.
- 19 Revidentke pa navajajo, da je obveznost plačila dajatve v nasprotju s pravom Unije. V zvezi s tem v postopku ni bilo sporno, da osnutek WWAG – drugače kakor osnutek zakona o sklepanju in posredovanju stav mesta Dunaj – ni bil posredovan Komisiji v skladu z Direktivo 2015/1535.

- 20 Če pa gre pri določbah WWAG – kakor to navajajo revidentke – za tehnične predpise v smislu Direktive 2015/1535 in če bi kršitev obveznosti sporočitve lahko povzročila, da se dajatev na samopostrežne stavne terminale ne bi smela pobrati, bi bilo treba ugotoviti, da obveznost revidentk glede plačila dajatve ne obstaja. Odločitev Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) je zato odvisna od navedenih vprašanj.
- 21 2. Prvo vprašanje za predhodno odločanje
- 22 Najprej je treba pripomniti, da – kolikor je Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) seznanjeno – glede Direktive 2015/1535, v zvezi s katero je treba podati razlago, Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) še ni sprejelo nobene odločbe (predlog za sprejetje predhodne odločbe v zvezi s to direktivo je očitno vložen pod številko zadeve C-727/17). Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) pa izhaja iz tega, da je treba v tem pogledu pritegniti sodno prakso v zvezi s predhodnicami te direktive, ki so bile kodificirane s to direktivo (glej uvodno izjavo 1 zadevne direktive).
- 23 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča glede predhodnic obravnavane direktive pojem „tehnični predpis“ obsega štiri kategorije ukrepov, in sicer, prvič, „tehnične specifikacije“ v smislu člena 1, točka 3, Direktive 98/34 (člen 1(1)(c) Direktive 2015/1535; v zvezi s tem glej tudi korelacijsko tabelo v Prilogi IV te direktive), drugič, „druge zahteve“, kot so opredeljene v členu 1, točka 4, te direktive (sedaj člen 1(1)(d)), tretjič, „predpise o storitvah“ iz člena 1, točka 5, navedene direktive (sedaj člen 1(1)(e)), in, četrtič, „zakone in druge predpise držav članic, ki prepovedujejo proizvodnjo, uvoz, trženje ali uporabo izdelka ali ki prepovedujejo opravljanje ali uporabo storitve ali ustanovitev dobavitelja storitve“, v smislu člena 1, točka 11, iste direktive (sedaj člen 1(1)(f); glej nazadnje sodbo Sodišča z dne 26. septembra 2018, Van Gennip in drugi, C-137/17, točka 37 in navedena sodna praksa; glej tudi sklepne predloge, predstavljene 13. decembra 2018, VG Media, C-299/17, točka 19).
- 24 a) „Tehnične specifikacije“
- 25 Ta pojem predpostavlja, da se nacionalni ukrep nanaša na proizvod ali na njegovo embalažo kot tako in zato predpisuje eno od zahtevanih značilnosti proizvoda, kot je dimenzija, prodajno ime, etiketiranje ali označevanje (glej sodbe Sodišča z dne 8. marca 2001, van der Burg, C-278/99, točka 20; z dne 21. aprila 2005, Lindberg, C-267/03, točka 57; Van Gennip in drugi, točka 38, ter tudi z dne 10. julija 2014, Ivansson, C-307/13, točka 19 in naslednje). Splošna pravila se ne presojajo kot take tehnične specifikacije (glej nedavno sodbo Sodišča Ivansson, točki 21 in 22).
- 26 WWAG se sicer nanaša na „proizvode“ (samopostrežne stavne terminale), ki se uporabljajo pri dejavnosti (glej na primer sodbo Sodišča z dne 4. februarja 2016, Ince, C-336/14, točka 71). V WWAG pa niso – drugače kakor v zakonu o sklepanju in posredovanju stav mesta Dunaj – določene konkretne značilnosti samopostrežnih stavnih terminalov. V WWAG je zgolj opisano, kakšno funkcijo

ima samopostrežni stavni terminal; v tem pogledu gre očitno za „opisne elemente“ (v zvezi s tem glej sodbo Sodišča z dne 13. oktobra 2016, M. in S., C-303/15, točka 28) in ne za „predpise“. Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) zato izhaja iz tega, da ne gre za tehnično specifikacijo.

- 27 b) „Druge zahteve“
- 28 Nacionalni ukrep mora biti, da bi ga bilo mogoče opredeliti za „drugo zahtevo“ (glede obrazložitve uvedbe te kategorije glej podrobnejše sodbo Sodišča z dne 21. aprila 2005, Lindberg, C-267/03, točka 61 in naslednje), „pogoj“, ki lahko znatno vpliva na sestavo, naravo ali trženje zadevnega proizvoda (glej sodbo Sodišča z dne 13. oktobra 2016, M. in S., C-303/15, točka 20 in navedena sodna praksa; glej tudi sodbo Sodišča z dne 4. februarja 2016, Ince, C-336/14, točka 72). Prepoved izdaje, podaljšanja ali spremembe dovoljenj v zvezi z dejavnostmi s področja iger na igralnih avtomatih z nizkimi dobitki zunaj igralnic neposredno vpliva na trgovino z igralnimi avtomati z nizkimi dobitki – in s tem na njihovo trženje (glej sodbo Sodišča z dne 19. julija 2012, Fortuna in drugi, C- 213/11, [C- 214/11 in C- 217/11], točka 36; glej tudi sodbo Sodišča z dne 11. junija 2015, Berlington Hungary, C-98/14, točka 99).
- 29 V obravnavanem primeru v tem pogledu ne gre za prepoved, temveč zgolj za obdavčenje. Kakor je razvidno iz obrazložitve zadevne zakonske pobude, pa je to obdavčenje namenjeno (tudi) temu, „da bi se ta oblika stav omejila“. Poleg fiskalnih ciljev je bil torej očitno namen zakonodajalca tudi ta, da se igralke in igralce odvrne od igranja, čeprav je število samopostrežnih stavnih terminalov na Dunaju po tem s približno 2.000 kosi ostalo bolj ali manj nespremenjeno.
- 30 Zato vsaj ni mogoče izključiti, da je treba obdavčenje obratovanja samopostrežnih stavnih terminalov presoјati zlasti kot določbo za varstvo potrošnikov (igralk in igralcev), ki zadeva življenjski cikel proizvoda (samopostrežnega stavnega terminala) po tem, ko je dan na trg, v okviru njegove uporabe in ki lahko znatno vpliva na trženje samopostrežnega stavnega terminala.
- 31 Sporno bi tudi lahko bilo, ali gre pri tem za ukrep v smislu člena 1(6) zadevne direktive. Če pa se v tej zvezi – četudi le „zlasti“ – omenja varstvo delavcev, potem se vsaj na prvi pogled ne ponuja odgovor, da naj bi se v tem pogledu varovali tudi igralke in igralci, kar zadeva možno zasvojenost z igrami.
- 32 c) „Predpisi o storitvah“
- 33 Za uvrstitev v to kategorijo morajo biti ti predpisi „posebej“ namenjeni storitvam elektronske informacijske družbe. To je treba razjasniti ob upoštevanju obrazložitve in besedila predpisa. Za to zadošča, da temu namenu sledijo nekatere določbe tega predpisa (glej sodbo Sodišča z dne 20. decembra 2017, Falbert, C-255/16, točka 32). Nacionalna določba, ki določa sankcije za nedovoljene igre na srečo, je tehnični predpis, če ta določba izrecno in ciljno zadeva storitve spletnih iger na srečo (glej nedavno sodbo Sodišča Falbert, točka 37).

- 34 WWAG v tem pogledu določa sankcije le v primeru, da dajatev ni plačana ali da je plačana v nižjem znesku od predvidenega oziroma da samopostrežni stavni terminal ni prijavljen. S tem pa, ko ta zakon določa obveznost plačila dajatve za obratovanje samopostrežnega stavnega terminala, pa je njegov namen (tudi ta, da omeji sklepanje stav prek tega načina prodaje (glej zgoraj „druge zahteve“). V tem pogledu se zdi, da vsaj ni mogoče izključiti presoje WWAG kot splošnega predpisa o opravljanju storitve informacijske družbe. Prav tako verjetno ni mogoče izključiti, da je treba te določbe WWAG presoјati kot ureditev teh storitev – namreč omogočanje seznanitve z možnostmi stav in sklepanja stav, ki je neposredno povezano z obratovanjem samopostrežnih stavnih terminalov. Položaj se ne zdi primerljiv s primerom rezervacije letalskih vozovnic v potovalni agenciji preko sistema računalniškega omrežja, kadar je stranka fizično navzoča (Priloga I, točka 1(c) zadevne direktive), saj samopostrežni stavni terminal uporablja stranka sama – čeprav očitno redno v navzočnosti (zastopnika) imetnika prostorov, v katerem je samopostrežni stavni terminal.
- 35 V zvezi s tem, ali je taka presoja na drugi strani morda izključena s členom 1(6) zadevne direktive, je mogoče napotiti na zgornje navedbe (glede „drugih zahtev“).
- 36 d) Predpisi v smislu četrte kategorije
- 37 Pogoj za uvrstitev v to kategorijo (glede uvedbe te kategorije ponovno glej sodbo Sodišča z dne 21. aprila 2005, Lindberg, C-267/03, točka 73) je, da predpisi prepovedujejo proizvodnjo, uvoz, trženje ali uporabo izdelka ali pa prepovedujejo opravljanje ali uporabo storitve (glej sodbi Sodišča z dne 9. junija 2011, Intercommunale Interrosane, C-361/10, točka 13, in z dne 10. julija 2014, Ivansson, C-307/13, točka 16).
- 38 Ker WWAG ne vsebuje nobene prepovedi v tem smislu, Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) meni, da ta zakon ne spada v to kategorijo. Člen 8 WWAG zlasti tudi ne prepoveduje navedenih dejavnosti, temveč določa sankcije za primer, da dajatev ni plačana ali da je plačana v nižjem znesku od predvidenega oziroma da samopostrežni stavni terminal ni prijavljen.
- 39 e) „Dejanski predpisi“
- 40 Če neka določba, ki se ne presoja kot tehnični predpis, napotuje na druge določbe, ki se štejejo za tehnične predpise, je treba prvonavedeno določbo presoјati kot „dejanski tehnični predpis“ (glej sodbo Sodišča z dne 10. julija 2014, Ivansson, C-307/13, točka 31).
- 41 Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) v zvezi s tem meni, da zadošča navedba, da WWAG ravno ne napotuje na druge predpise – zlasti ne na zakon o sklepanju in posredovanju stav mesta Dunaj (v zvezi s tem glej tudi sodbo Sodišča z dne 11. junija 2015, Berlington Hungary, C-98/14, točki 96 in 97).
- 42 3. Drugo vprašanje za predhodno odločanje

- 43 Kršitev obveznosti sporočitve v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča (kar zadeva direktive predhodnice; Sodišče pa drugače glede še starejše ureditve, glej sodbo z dne 13. julija 1989, Enichem Base, 380/87, točki 22 in 23) povzroči, da se zadevni „tehnični predpisi“ ne morejo uporabljati, tako da jih ni mogoče uveljavljati proti posamezniku (glej sodbe Sodišča z dne 30. aprila 1996, CIA Security International, C-194/94, točka 54; z dne 26. septembra 2000, Unilever Italia, C-443/98, točka 49 in naslednje; z dne 10. julija 2014, Ivansson, C-307/13, točka 48, in z dne 4. februarja 2016, Ince, C-336/14, točka 68: le tehnični predpisi, vsebovani v zakonu, se ne morejo uporabljati, ne pa tudi druge določbe zakona; glej tudi sklepne predloge, predstavljene 13. decembra 2018, VG Media, C-299/17, točka 2, pa tudi sodbo Sodišča z dne 16. junija 1998, Lemmens, C-226/97, točka 35 in naslednje).
- 44 Skupno razlaga prava Unije ni tako očitna, da ne bi dopuščala nobenega razumnega dvoma (glej sodbo Sodišča z dne 4. oktobra 2018, Komisija/Francoska republika, [C- 416/17,] točka 110).
- 45 Vprašnji se zato na podlagi člena 267 PDEU predložita Sodišču v predhodno odločanje.

[podpisi in žig]

DELOVNI DOKUMENT